

ницата мѣ една вѣска ѿтъ парчета и писма, и безз
 нѣкое забавленіе занесли постѣлата мѣ предз Царѣ.
 Кѣйто повелѣлъ тѣтакси да ѿ истрѣсѣтъ, и намѣрели
 помеждѣ ѿнѣа парчета и завѣтътъ мѣ, когѣто бѣлъ
 направилз предѣ да оумрѣ, и нѣкомѣ го неказѣлъ. ѿ
 пречѣната бѣла, като да незнае нѣкой ѿтъ каквѣ рѣд-
 ство, и мѣсто бѣлъ, като бѣлъ челоуѣкъ така наспѣкъ.
 Прѣчее Царѣо повелѣлъ, кѣкъ тѣтакси да ѿтѣдѣтъ
 да вѣкътъ Нодѣра, кѣйто бѣлъ написѣлъ завѣтътъ,
 за да го прочетѣ предз него. И така Нодѣръ дойшѣлъ
 тѣтакси, и като направилз прилѣчната чѣсть на Царѣ,
 рѣкълъ: Ёто ме, свѣщеннаа Главо, да испѣланѣ ѿно-
 вѣ, що ми повелѣшз.

Ц. Ты ли си написѣлъ Бертѣловѣтъ завѣтъ?

Н. ѿ истина, свѣщенное Величество, ѿз.

Ц. Кѣлко времѣ имѣ ѿтъ кѣкъ си го написѣлъ?

Н. Мѣже да имѣ хемѣнз три мѣсацы.

Ц. Прѣчее, земѣ го, и прочетѣ, защо това Нодѣриче-
 ското писмѣ неразѣмѣвъмз тѣлково, за мѣчныте
 цѣфры, коѣто ѿвѣкновате да прѣвите вѣтре.

Н. ѿ истина Господѣрьо, и ѿзз незнамз да пѣшѣ,
 ѿвѣнз прѣсто, защо неможѣхз да наѣчѣ нѣкоги
 Граммѣтѣката, макѣръ и да ходѣхз 22. годѣны на
 оуѣчилището, и затѣва невнимѣеѣ на дрѣго, сѣмо на
 разлѣчѣята на Селѣчите.

Ц. Каквѣ ти ѣ името?

Н. ѿзз сѣ назовѣкъмз Джерфѣлъ Вѣллѣповз, гѣтѣвъ на
 повелѣнѣята ти всегдѣ.

Ц. Прекрасно имѣ имѣшз ѿ истина, и ѿще прѣко-
 рѣтъ ти мѣже да премѣне. Но стрѣвѣ ме сѣ да ти
 ѣ прилѣчало подѣврѣ имѣ, сѣрѣчь, Мѣсѣръ Импрѣл-